

Sygn. akt I ACa 252/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący	:	SSA Bogusław Dobrowolski
Sędziowie	:	SA Jadwiga Chojnowska SA Grażyna Wołosowicz (spr.)
Protokolant	:	Justyna Stolarewicz

po rozpoznaniu w dniu 25 lutego 2021 r. w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **w W.**

przeciwko **W. G. i H. G.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanych

od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku

z dnia 12 grudnia 2019 r. sygn. akt I C 1544/19

I. **oddala apelację;**

II. **zasądza solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kwotę 4.050 (cztery tysiące pięćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów procesu za instancję odwoławczą.**

(...)

UZASADNIENIE

(...) w W. po modyfikacji powództwa wniósł o zasądzenie od W. G. i H. G. solidarnie kwoty 140.893,39 zł wraz z należnymi odsetkami, w tym:

- od kwoty 108.563,47 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty,

- od kwoty 32.329,92 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;

w zakresie kwoty 7.892,44 zł cofnął powództwo bez zrzeczenia się roszczenia i wniósł o umorzenie postępowania, a dodatkowo wniosł o zwrot kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 19 maja 2018 r. (VII GNc 182/18) Sąd Okręgowy w Białymstoku uwzględnił żądanie pozwu w całości.

Sprzeciw od powyższego nakazu złożyli pozwani domagając się oddalenia powództwa oraz zasądzenia na ich rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 30 stycznia 2019 r. Sąd Okręgowy w Białymstoku oddalił powództwo (pkt. I) i zasądził od powoda na rzecz pozwanych solidarnie kwotę 5.417 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt. II).

Podstawą wydania tego orzeczenia była ocena Sądu, iż nie doszło do skutecznego wypowiedzenia umowy kredytu (wypowiedzenie zostało skierowane na błędny adres) oraz skutecznego scedowania wierzytelności (brak legitymacji czynnej).

Na skutek apelacji powoda od powyższego wyroku, Sąd Apelacyjny w Białymstoku wyrokiem z dnia 8 sierpnia 2019 r. (I ACa 292/19), uchylił zaskarżone orzeczenie i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania (wskazując na brak rozpoznania istoty sprawy). Zdaniem tego Sądu błędny był wniosek Sądu Okręgowego, iż po stronie powoda nie zachodzi legitymacja czynna.

W wyniku ponownego rozpoznania sprawy, Sąd Okręgowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 12 grudnia 2019 r. zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 140.893,39 zł wraz z odsetkami (od kwoty 108.563,47 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP za okres od dnia 30 marca 2018 r. do dnia zapłaty; a od kwoty 32.329,92 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia 30 marca 2018 r. do dnia zapłaty) - pkt. I; umorzył postępowanie w pozostałym zakresie (pkt. II); zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 12.857 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 5.417 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt. III) i zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 11.095 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kwotę 4.050 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym (pkt. IV).

Sąd ten ustalił, że pozwani zawarli w dniu 26 września 2012 r. umowę o kredyt gotówkowy nr (...) z (...) Bank (...) S.A. w W., treścią której udzielono im środków pieniężnych w wysokości 148.361,20 zł, z przeznaczeniem na cele konsumpcyjne, pokrycie kosztów oraz konsolidację zadłużenia. Ustalono harmonogram spłaty poszczególnych rat i okres kredytowania na 72 miesiące, przy oprocentowaniu 13,5%. Wypłata ww. środków nastąpiła w dniu zawarcia umowy, w drodze przelewu, na rachunek pozwanej w tym Banku.

W umowie zastrzeżono po stronie kredytodawcy możliwość wypowiedzenia umowy z ważnych powodów (§ 7 umowy), m.in. w przypadku, w którym kredytobiorca nie spłaciłby jednej raty kredytu, po uprzednim wezwaniu go do zapłaty. Bank miał przy tym obowiązek zawiadomić kredytobiorcę o wypowiedzeniu umowy kredytu w formie pisemnej, listem poleconym wysłanym na adres wskazany w umowie kredytowej. Jak wynikało z wydruku (...), oboje pozwani prowadzili w przeszłości działalność gospodarczą pod firmą, odpowiednio, pozwany W. G. – (...) (jako adres głównego miejsca jej wykonywania oraz adres do doręczeń wskazano ul. (...), B.), natomiast pozwana H. G. – (...) (jako adres głównego miejsca jej wykonywania oraz adres do doręczeń wskazano ul. (...), B.). Małżonkowie umowę kredytu zawierali jako osoby fizyczne.

Początkowo regulowali oni należności, jednak z upływem czasu – na przełomie 2013/2014 r. - wraz z utratą płynności finansowej zaczęli uchylać się od nałożonych na nich obowiązków, co przelożyło się na powstanie zadłużenia. Z

początkiem stycznia 2014 r. złożyli oświadczenie o rezygnacji z ubezpieczenia (kwota zwrotu środków pieniężnych za niewykorzystany okres ochrony ubezpieczeniowej zaliczona została na poczet spłaty części istniejących zaległości) oraz wniosek o restrukturyzację/zmianę warunków umowy, w którym odmiennie wskazali adres zameldowania (ul. (...), B.) oraz adres do korespondencji (ul. (...), B.). Umowa została aneksowana z dniem 14 lutego 2014 r. w ten sposób, że zawieszono spłatę na okres 3 miesięcy. Po upływie tego okresu, pozwani w dalszym ciągu nie wywiązywali się z ciężących na nich powinności terminowego regulowania należności. Ich bierność skutkowałą skierowaniem do nich w dniu 5 lipca 2015 r. (na wskazywany we wniosku kredytowym adres zamieszkania, tj. ul. (...), B. - zbieżny z adresem do korespondencji we wniosku restrukturyzacyjnym) ostatecznego wezwania do zapłaty kwoty 15.315,74 zł (czyli istniejącej w tej dacie zaległość) wraz z dalszymi odsetkami, kosztami i opłatami naliczonymi do dnia spłaty, w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania. Jednocześnie Bank poinformował, iż brak spłaty spowoduje niezwłoczne rozpoczęcie działań windykacyjnych zmierzających do odzyskania należności, w tym może doprowadzić do wypowiedzenia umowy kredytu.

Pozwani nie zareagowali na powyższe wezwanie i nie podejmowali rozmów oraz prób zmierzających do ponownego aneksowania umowy oraz ustalenia nowych warunków spłaty. Pismem z dnia 3 sierpnia 2015 r., skierowanym ponownie pod adres ul. (...), B., Bank wypowiedział pozwanym umowę z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia.

Następnie, w dniu 26 września 2016 r. (...) Bank (...) S.A. zawarł z powodem (...)w W. umowę przelewu wierzytelności opisanych w Załączniku Nr 1, wśród których pod numerem (...) wymieniona została Umowa nr (...) z dnia 26 września 2016 r. dłużników H. G. i W. G., o czym pismem z dnia 7 października 2016 r. zawiadomiono pozwanych, kierując korespondencję pod adres ul. (...), B. (a więc odmienny aniżeli dotychczas). Przesyłka nie została zwrócona adresatowi, co determinowało przyjęcie, iż została doręczona.

Jak dalej ustalił Sąd, pismem z dnia 24 października 2016 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty należności w wysokości 132.701,88 zł, na którą składały się: kwota 113.464,44 zł (należność z tytułu kapitału) oraz kwota 20.237,44 zł (odsetki wyliczone na dzień 23 października 2016 r. plus dalsze odsetki umowne od należności z tytułu kapitału od dnia 24 października 2016 r. do dnia zapłaty).

Natomiast pismem z dnia 31 października 2016 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty należności w wysokości 132.917,56 zł, na którą składały się: kwota 112.464,44 zł (należność z tytułu kapitału) oraz kwota 20.453,12 zł (odsetki wyliczone na dzień 30 października 2016 r. plus dalsze odsetki umowne od należności z tytułu kapitału od dnia 31 października 2016 r. do dnia zapłaty).

Na rozprawie w dniu 30 stycznia 2019 r., przesłuchiwana w charakterze strony pozwana zaprzeczyła jakoby umowa kredytu została skutecznie wypowiedziana, podnosząc, że poprzednik prawny powoda skierował wypowiedzenie pod adres siedziby prowadzonej przez pozwanych firmy, który to lokal został zlicytowany w 2014 r. Dodatkowo wskazała, że pozwani każdorazowo posługiwali się adresem przy ul. (...) w B.. Dodatkowo powołała się na braki umowy cesji wierzytelności oraz nieskuteczność jej doręczenia.

W tak ustalonym stanie faktycznym sprawy Sąd ocenił powództwo jako zasadne i w pierwszej kolejności omówił kwestię legitymacji procesowej czynnej po stronie powodowego Funduszu. W tym kontekście zaznaczył, że pozwani zawarli z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. (następnie (...) Bank (...) S.A. w W.) umowę o kredyt gotówkowy, przy czym ze złożonego do akt wyciągu sporządzonego przez notariusza A. H. wynikało, iż Bank oraz (...)w W. zawarli umowę sprzedaży wierzytelności opisanych w Załączniku Nr 1, wśród których wymieniona została umowa nr (...). Wyciąg w myśl art. 2 ustawy o notariacie z dnia 14 lutego 1991 r. jako czynność notarialna, dokonana przez notariusza zgodnie z prawem, ma charakter dokumentu urzędowego, przy czym sporządzenie i wydanie takiego wyciągu możliwe jest tylko wtedy, gdy notariusz uzna, że jest to w związku z całym tekstem dokumentu dopuszczalne. W przeciwnym razie powinien zamieścić w wyciągu te części (ustępy) „związkowe”, które uzna za niezbędne dla uwydatnienia właściwego sensu żadanego wyciągu, pod rygorem odmowy dokonania czynności. W tym kontekście Sąd podkreślił, że w wykazie wierzytelności, stanowiącym załącznik do umowy sprzedaży wierzytelności, zawarte zostały dane stosunku

zobowiązaniowego umożliwiające dokonanie oceny przenoszonej wierzytelności (m.in. wymieniono osoby dłużników). Sąd zaznaczył również, że zmiana osoby wierzyciela w wyniku przelewu nie wymaga zgody dłużnika i następuje z zachowaniem tożsamości stosunku zobowiązaniowego pod względem treści i przedmiotu – nabywca wstępuje we wszystkie prawa wierzyciela. Zawarcie umowy sprzedaży wierzytelności powoduje jednocześnie przeniesienie wierzytelności na nabywcę (art. 510 § 1 k.c.). Przenoszona wierzytelność musi być odpowiednio oznaczona w umowie przelewu, przy czym wystarczą jakiegokolwiek dane pozwalające na ustalenie (skonkretyzowanie) wierzytelności będącej przedmiotem przelewu. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie zarówno o zaległe odsetki, jak i przyszłe odsetki (art. 509 § 2 k.c.).

Z uwagi na fakt, iż przelew wierzytelności obejmował ją w tożsamym/ analogicznym zakresie, w jakim przysługiwała wierzycielowi pierwotnemu (Bankowi), Sąd nie podzielił argumentacji strony pozwanej, jakoby powodowi nie przysługiwała legitymacja procesowa.

Przechodząc do merytorycznej oceny żądań, Sąd zwrócił uwagę na treść art. 69 ust. 1 Prawa bankowego i stwierdził, że przedłożone przez stronę powodową dokumenty stanowiły uzasadnioną podstawę do uwzględnienia powództwa, w szczególności gdy pozwani nie wykazali okoliczności przeciwnych.

W ocenie Sądu, w chwili podpisywania umowy pozwani doskonale wiedzieli, iż przyjmują na siebie zobowiązania określonej treści, zdawali sobie sprawę z konieczności uregulowania należności, także ze sposobu i wysokości naliczania odsetek. Strony łączył węzeł obligacyjny, przy czym w okresie od listopada 2012 r. do lipca 2013 r. pozwani dokonywali spłaty poszczególnych rat (aczkolwiek czyniąc to nieregularnie, w różnych terminach i wysokościach), przystępując tym samym do wykonywania umowy, na pewnym jednak etapie zaprzestali wywiązywania się z jej postanowień. Na powyższe wskazywało zarówno opatrzenie umowy ich podpisami (okoliczność bezsporna, niekwestionowana), potwierdzenie przekazania na rachunek bankowy pozwanej środków pieniężnych określonej wysokości, wydruk dokonywanych przez pozwanych wpłat na poczet zobowiązania, wysokość zadłużenia, ale też wydruk obrazujący sposób naliczania odsetek. Zaciągnięcie kredytu było suwerenną i świadomą decyzją kredytobiorców. Wbrew ich twierdzeniom, w ocenie Sądu, powód szczegółowo i należycie wykazał sposób wyliczenia zadłużenia wynikającego z zawartej umowy kredytowej, wskazał przy tym daty, od których naliczone zostały odsetki oraz sposób ich wyliczenia.

Zdaniem Sądu pozwani nie udowodnili podnoszonych twierdzeń, dotyczących m.in. niemożliwości świadczenia pierwotnego, sprzeczności umowy z zasadami współżycia społecznego oraz jej pozorności. Za bezpodstawne i nieznajdujące zastosowania w niniejszej sprawie Sąd uznał zarzuty pozostające w związku z ubezpieczeniem umowy kredytu i odpowiedzialności. Mając na względzie treść § 4 ust. 2 pkt 6 w zw. z § 5 (...) oraz § 6 ust. 2 pkt 5 w zw. z § 7 (...) uznał, że ochrona ubezpieczeniowa, a tym samym odpowiedzialność (...)w stosunku do ubezpieczonych i współubezpieczonych w ramach jednej umowy kredytu, skończyła się w dniu rezygnacji z ubezpieczenia. Sąd podkreślił również, że do wypowiedzenia umowy, poprzedzonego wezwaniem do zapłaty, doszło kilkanaście miesięcy później aniżeli rezygnacja z ubezpieczenia, co również wykluczało uwzględnienie podnoszonych zarzutów.

W ocenie Sądu w realiach niniejszej sprawy szczególnie istotnym pozostawało zagadnienie dotyczące skuteczności doręczenia pozwanym wezwań do zapłaty, a następnie pisma z wypowiedzeniem umowy warunkującym postawienie w stan wymagalności zadłużenia. Bezspornym w sprawie było, iż obie powyższe przesyłki, tak do pozwanego jak i pozwanej, zostały skierowane na adres ul. (...) w B.. Pozwani konsekwentnie i kategorycznie podnosili przy tym, iż korespondencja wysłana na adres siedziby ich firmy (jak wyżej) nie mogła odnieść pożądanego skutku, albowiem prawidłowo wszelkie pisma winny być wysyłane na adres ich zameldowania, tj. ul. (...), B. (co warunkowało skuteczność czynności). Powód z kolei wskazywał, iż adresem do korespondencji była ul. (...), zgodnie z dyspozycją i wskazaniem w łączącej strony umowie.

W ocenie Sądu analiza znajdujących się w aktach sprawy dokumentów wskazywała, iż prawidłowym adresem do doręczeń był ten, pod który Bank kierował korespondencję, tj. (...)w B.. Sąd zwrócił tutaj uwagę, że treścią wniosku o udzielenie kredytu, pozwani odmiennie wskazali adres zameldowania (ul. (...), B.), a odmiennie adres zamieszkania

(ul. (...), B.) z zaznaczeniem, że pod ten ostatni adres Bank będzie przysyłał korespondencję. Taka interpretacja – zdaniem Sądu - wynikała wprost z zapisów umownych i nie istniały jakiegokolwiek obiektywne przesłanki uzasadniające ich rozumienie w sposób odmienny. Sąd zaznaczył dalej, że również wniosek o restrukturyzację datowany na dzień 17 stycznia 2014 r. opatrzony został ich adresami z wyraźnym rozróżnieniem: adres zameldowania każdego z pozwanych (ul. (...)) oraz wspólny adres do korespondencji (ul. (...)). Jakkolwiek pozwani powoływali się na fakt dokonania sprzedaży licytacyjnej lokalu znajdującego się pod powyższym adresem z początkiem 2014 r., a więc jeszcze w trakcie obowiązywania umowy (w czasie zbliżonym do wniosku o restrukturyzację kredytu), to nie przedłożyli dowodów w postaci postanowień komorniczych czy wyników przedsięwziętych czynności w ramach egzekucji ciężących na nich zadłużeń umożliwiających weryfikację prawdziwości tych twierdzeń. Sąd przyjął więc, że wypowiedzenie umowy, poprzedzone wezwaniem do zapłaty, było skuteczne i odniosło pożądany skutek w postaci rozwiązania węzła obligacyjnego. W interesie pozwanych było poinformowanie Banku o każdorazowej zmianie danych korespondencyjnych, bądź innych umożliwiających realizację zapisów umowy, bez pokrzywdzenia którejkolwiek ze stron. Według Sądu takim obowiązkiem uchybili, a ich biernością nie sposób było obciążać inne podmioty.

Sąd jako niewiarygodne ocenił twierdzenia pozwanych w części dotyczącej niepoinformowania ich listem poleconym o dokonanej cesji wierzytelności. Jakkolwiek informacja ta skierowana została nie na adres korespondencyjny, a adres zameldowania (ul. (...), B.), tj. zbieżny ze wskazywanym w pozwie, to przesyłka nie została dotychczas zwrócona. Pisma procesowe w niniejszej sprawie także składane były z zaznaczeniem tożsamego adresu, co uzasadniało przyjęcie, że był on prawidłowy w dacie inicjowania niniejszego procesu (jak też bezpośrednio przed nim).

Mając na uwadze fakt, że pozwani nie wywiązali się z ciężącego na nich obowiązku zwrotu otrzymanych środków wraz z wynikającymi z umowy należnościami, Sąd uwzględnił powództwo w całości. W części dotyczącej zasądzenia odsetek wskazał na treść art. 481 k.c. i stwierdził, że strony mogły zastrzec wysokość odsetek wyższych niż ustawowe, jednakże do wysokości maksymalnych odsetek za opóźnienie, stanowiących dwukrotność odsetek ustawowych, będących sumą stopy referencyjnej NBP i 5,5 punktów procentowych. Z dniem 1 stycznia 2016 r. odsetki ustawowe ustalone zostały w wysokości 7% w skali rocznej (Obwieszczenie Ministra Sprawiedliwości w sprawie wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie z dnia 7 stycznia 2016 r. - M.P. z 2016 r. poz. 47). W świetle powyższego, o odsetkach Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu, z uwzględnieniem ograniczenia wynikającego z § 2¹ ww. przepisu.

Wraz z ograniczeniem roszczenia do kwoty 140.893,39 zł i cofnięciem powództwa co do kwoty 7.892,44 zł, Sąd umorzył postępowanie w tym zakresie.

O kosztach postępowania orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. oraz w oparciu o § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Jednocześnie, mając na względzie treść wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 8 sierpnia 2019 r. (sygn. I ACa 292/19), rozstrzygnął o kosztach instancji odwoławczej. Koszty te rozliczył na mocy art. 98 k.p.c. oraz § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Apelację od tego wyroku wnieśli pozwani zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

- 1) naruszenie art. 6 k.c., art. 229 k.c., art. 232 k.p.c. i art. 233 § 1 k.p.c. poprzez uznanie za udowodnione nabycie przez powoda spornej wierzytelności od Banku na podstawie umowy przelewu z dnia 28 września 2016 r., w sytuacji gdy powód nie udowodnił, iż do przelewu doszło (żaden dokument cesji wierzytelności nie zawiera tytułu przelewu jednoznacznie wskazującego na dokonanie transferu środków pieniężnych z zamiarem uregulowania długu wynikającego z umowy sprzedaży wierzytelności);
- 2) naruszenie art. 386 § 6 k.p.c. poprzez niewykonanie zaleceń Sądu Apelacyjnego, a w konsekwencji zaniechanie rozważenia skutków prawnych ustalenia, iż umowa z dnia 28 września 2016 r. nie posługuje się pojęciem ceny w ogóle i z tej przyczyny w tym przypadku nie doszło do skutecznej cesji;

- 3) naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w z w. z art. 227 k.p.c. poprzez pominięcie zgłoszonych przez pozwanych zarzutów w zakresie braku legitymacji czynnej powoda oraz braku skutecznego wypowiedzenia kredytu gotówkowego;
- 4) naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędną ocenę dowodu w postaci wypowiedzenia umowy kredytu skierowanego do pozwanych pod adres: ul. (...), B., podczas gdy właściwym adresem do doręczeń był inny adres niż wynikający z umowy kredytowej, tym samym, wypowiedzenie umowy wysłane pod błędny adres nie mogło wywrzeć skutków prawnych;
- 5) naruszenie art. 232 k.p.c. oraz 230 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez błędne przyjęcie, że (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. dokonał skutecznego wypowiedzenia umowy kredytowej pozwanym, w sytuacji gdy wypowiedzenie zostało wysłane na inny adres, co skutkowało błędnym ustaleniem stanu faktycznego sprawy;
- 6) naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez sprzeczne z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym uznanie, że (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. skutecznie wypowiedział umowę kredytu, a co za tym idzie, że dochodzona pozwem wierzytelność stała się wymagalna;
- 7) naruszenie art. 231 k.p.c. poprzez zaniechanie uznania, iż wypowiedzenie umowy kredytowej wysłane na błędny adres i nie doręczone pozwanym nie stanowi skutecznego i ważnego wypowiedzenia całego kredytu, w sytuacji gdy wniosek taki można wyprowadzić z innych ustalonych faktów, tj. podania adresu do doręczeń ul. (...) B., co doprowadziło do bezzasadnego przyjęcia, iż roszczenie powoda nie podlega oddaleniu;
- 8) naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez uznanie, że powód udowodnił wymagalność roszczenia, podczas gdy wysłanie wypowiedzenia umowy kredytowej na inny adres, nie stanowiło skutecznego jej wypowiedzenia, co skutkowało błędnym przyjęciem, że wypowiedzenie kredytu zostało dokonane prawidłowo, a dochodzone roszczenie jest wymagalne;
- 9) naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. poprzez sporządzenie uzasadnienia wyroku niezgodnie z ustanowionymi tam wymogami, a tym samym uniemożliwienie przeprowadzenia kontroli instancyjnej orzeczenia;
- 10) naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 224 § 1 k.p.c. i art. 227 k.p.c. poprzez przyjęcie, iż pozwani powinni dbać o swoje interesy, a zachowali się zupełnie biernie i nie złożyli dowodów, podczas gdy z treści materiału dowodowego wynikało, iż podnieśli liczne zarzuty, w tym brak legitymacji czynnej powoda oraz brak skutecznego wypowiedzenia umowy kredytowej;
- 11) naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. wskutek przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów poprzez:
  - a) odmowę wiary zeznaniom strony pozwanej w części dotyczącej informacji, iż małżonkowie G. nie otrzymali wypowiedzenia umowy kredytowej i kwestionowali prawidłowość cesji wierzytelności z uwagi na brak ceny;
  - b) przyjęcie, iż doszło do cesji wierzytelności oraz Bank zawiadomił kredytobiorców o wypowiedzeniu umowy w formie pisemnej, podczas gdy w cesji wierzytelności brakuje podania ceny, ponadto wezwanie do zapłaty oraz wypowiedzenie umowy kredytu skierowane zostało na adres: ul. (...), B. zamiast na adres ul. (...), a tym samym wypowiedzenie umowy wysłane pod błędny adres (inny niż wynikający z umowy kredytowej) nie mogło wywrzeć skutków prawnych;
  - c) niewyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy wskutek przyjęcia, iż bez znaczenia pozostawał fakt czy twierdzenia pozwanych były prawdziwe i zasadne;
- 12) naruszenie art. 6 k.c. poprzez uznanie, że strona pozwana nie sprostowała rozkładowi ciężaru dowodu, w sytuacji gdy w świetle materiału dowodowego przedstawionego przez powoda (umowa o kredyt gotówkowy i dokumenty rozliczeniowe) to właśnie on nie sprostował obowiązкови udowodnienia wysokości swojego roszczenia oraz nie nastąpił skutek materialnoprawny przeniesienia wierzytelności;

13) naruszenie art. 509 k.c., art. 510 § 1 k.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez uznanie, że powód wykazał istnienie legitymacji procesowej czynnej w sytuacji, gdy materiał dowodowy nie pozwalał na dokonanie takiego ustalenia;

14) naruszenie art. 512 k.c. poprzez błędne zastosowanie, polegające na przyjęciu, że jedynym wymogiem związanym z wykazaniem legitymacji czynnej nabywcy wierzytelności jest zawiadomienie dłużnika o dokonaniu cesji, o ile zawiera ono stosowne dane identyfikacyjne;

15) naruszenie art. 509 § 1 k.c. w zw. z art. 58 § 1 k.c. poprzez przyjęcie, że doszło do zawarcia umowy przelewu wierzytelności, podczas gdy tam gdzie jest miejsce na wykazanie ceny za przelew, znajduje się puste miejsce;

16) naruszenie art. 58 k.c. w zw. z art. 509 § 1 k.c. poprzez błędną wykładnię i błędne przyjęcie, że cesja wierzytelności nie jest nieważna, podczas gdy essentiala negotii (cena) nie jest wykazana, co stanowi próbę ominięcia konsekwencji prawnych rozporządzenia prawem zbywalnym;

17) naruszenie art. 510 § 2 k.c. w sytuacji, gdy nie było skutecznego wypowiedzenia umowy przez (...) Bank (...) S. A. i jednocześnie powód nie wykazał, by właściwym adresem do doręczeń, był inny adres niż wynikający z umowy kredytowej, podczas gdy causa jest prawidłowa o ile istnieje zobowiązanie, które ma być wykonane;

18) naruszenie art. 61 k.c. poprzez błędne przyjęcie, że oświadczenie woli o wypowiedzeniu umowy przez Bank zostało skutecznie złożone;

19) naruszenie art. 5 k.c. poprzez jego błędne zastosowanie (pominięcie) i w konsekwencji udzielenie ochrony prawnej nadużywającemu prawa powodowi;

20) naruszenie art. 6 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, prowadzące do nieuprawnionej konstatacji, że pozwani nie udowodnili swojego prawa pomimo, że wypowiedzenie umowy o kredyt zostało wysłane na inny adres, a cesja wierzytelności nie zawiera ceny;

21) naruszenie art. 75c Prawa bankowego poprzez niezastosowanie i uznanie, że (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wypełnił procedurę bankową w celu wypowiedzenia umowy kredytu, w sytuacji gdy brak przeprowadzenia prawidłowo procedury wypowiedzenia umowy, wynikającej z bezwzględnie obowiązujących przepisów Prawa bankowego, świadczy o nieskuteczności wypowiedzenia;

22) naruszenie art. 75c Prawa bankowego w zw. z art. 58 § 1 i 3 k.c. poprzez sprzeczne z ww. normami uznanie, że Bank skutecznie wypowiedział umowę kredytu, pomimo że złożone przez niego oświadczenie zostało wysłane na inny adres;

23) naruszenie art. 65 § 1 i § 2 w zw. z art. 5 k.c. poprzez ich błędne zastosowanie i przyjęcie, że doszło do skutecznego wypowiedzenia umowy kredytu, podczas gdy Bank wypowiedzenie umowy wysłał na inny adres, wobec czego oświadczenie Banku o wypowiedzeniu było nieskuteczne;

24) naruszenie art. 58 § 1 i 3 k.c. poprzez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie skutkujące przyjęciem, że wysłanie pisma pod błędny adres, tj. złożonego przez Bank oświadczenia o wypowiedzeniu umowy kredytu nie skutkowało nieważnością całego oświadczenia o wypowiedzeniu;

25) błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, że powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

Mając na względzie powyższe zarzuty skarżący wnieśli o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie kosztów procesu za obie instancje według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Sąd Apelacyjny podziela i przyjmuje za własne ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji, jako że znajdują one oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym – wszechstronnie rozważonym i ocenionym w zgodzie ze wskazaniami art. 233 § 1 k.p.c. Aprobuje także wnioski wyprowadzone z tego materiału, a w rezultacie ocenę prawną powództwa jako zasadnego.

Zdaniem Sądu odwoławczego, strona pozwana pomimo licznych i obszernych zarzutów podniesionych w apelacji - zarówno natury procesowej, jak i materialnej - nie zdołała skutecznie zakwestionować prawidłowości wydanego rozstrzygnięcia. Przedstawione przez nią stanowisko w gruncie rzeczy sprowadza się do powielenia argumentów, które były już przedmiotem analizy i oceny Sądu pierwszej instancji, przy czym analiza ta okazała się trafna. W związku z tym, w ocenie Sądu odwoławczego, nie ma obecnie potrzeby szczegółowego roztrząsania zagadnień, do których ustosunkował się już Sąd Okręgowy, a skupić się należy jedynie na kilku istotnych kwestiach.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. (jego treść oraz uzasadnienie wskazują, iż strona ma w istocie na myśli art. 327¹ § 1 k.p.c. - w brzmieniu nadanym nowelizacją k.p.c. z 4 lipca 2019 r.), stwierdzić trzeba, że zarzut ten jest całkowicie bezzasadny. Sąd Okręgowy w sposób jasny i czytelny przedstawił swoje stanowisko w sprawie oraz dokładnie je umotywował. Uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia zawiera wszelkie niezbędne elementy i z pewnością pozwala na weryfikację rozstrzygnięcia pod kątem jego zasadności. Podkreślenia też wymaga, że zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą, tylko poważne uchybienia w kontekście powołanego przepisu, tj. takie, które czynią niemożliwą kontrolę instancyjną - mogą być przedmiotem skutecznego zarzutu w środku odwoławczym i prowadzić do uchylecia zaskarżonego wyroku oraz przekazania sprawy do ponownego rozpoznania (zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 lipca 2007 r., V CSK 115/07, Lex (...)). Wszelkie inne mankamenty - o lżejszym ciężarze gatunkowym - nie mogą stanowić podstawy do wyeliminowania wyroku z obrotu prawnego, a taki właśnie jest cel skutecznie podniesionego zarzutu z art. 327¹ § 1 k.p.c. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, uzasadnienie zaskarżonego wyroku w sposób klarowny i zrozumiały odzwierciedla motywy, którymi kierował się Sąd pierwszej instancji wydając rozstrzygnięcie takiej, a nie innej treści. Wobec powyższego zarzut apelacji jest całkowicie chybiony.

Przechodząc do najistotniejszego w tej sprawie zagadnienia, a mianowicie skuteczności wypowiedzenia umowy kredytu przez Bank, przede wszystkim wskazać należy, że w aktach niniejszej sprawy brak dowodów na to, by pozwani kiedykolwiek informowali kredytodawcę, że zmienili adres zamieszkania, bądź do korespondencji. Sąd Okręgowy słusznie zwrócił tutaj uwagę na fakt, iż we wniosku kredytowym z dnia 26 września 2012 r., jak też we wniosku restrukturyzacyjnym z dnia 17 stycznia 2014 r. pozwani jako adres zamieszkania i do korespondencji wskazali: ul. (...), (...)-(…) B., natomiast adres ul. (...), (...)-(…) B. został podany jako adres zameldowania. Zgodnie z warunkami łączącej strony umowy, Bank miał kierować korespondencję do kredytobiorców na wskazany przez nich adres korespondencyjny, a kredytobiorcy zobowiązali się do informowania Banku o wszelkich zmianach swych danych osobowych, w tym adresu zamieszkania i adresu do korespondencji. Skoro zatem od początku trwania umowy pozwani wskazali tylko jeden adres do korespondencji, to trafny jest wniosek Sądu Okręgowego, iż Bank wysłał wezwania do zapłaty jak też oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytu na właściwy adres, tj. ul. (...), (...)-(…) B.. Pozwani nie zdołali przy tym wykazać, by lokal znajdujący się pod ww. adresem został sprzedany w styczniu 2014 r. w ramach licytacji komorniczej. Na tę okoliczność nie przedłożyli żadnego miarodajnego dowodu. W konsekwencji zgodzić się należało z Sądem pierwszej instancji, że wypowiedzenie umowy kredytu, poprzedzone wezwaniem do zapłaty, było skuteczne i odniosło skutek w postaci rozwiązania umowy oraz postawienia w stan wymagalności całego zadłużenia.

Niezasadny okazał się również zarzut naruszenia art. 75c Prawa bankowego, bowiem powyższy przepis wszedł w życie z dniem 27 listopada 2015 r. (mocą ustawy z dnia 25 września 2015 r. o zmianie ustawy - Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw, Dz.U.2015.1854), a zatem przed datą dokonanego przez Bank wypowiedzenia, które nastąpiło pismami z dnia 3 sierpnia 2015 r. (k. 74 i 75).

Sąd Apelacyjny nie podziela również zarzutów apelacji wskazujących na brak skutecznej cesji wierzytelności, a co za tym idzie brak legitymacji czynnej po stronie powodowego Funduszu. Wbrew zapatrywaniom skarżących, cedowana wierzytelność została oznaczona w sposób odpowiednio skonkretyzowany (umowa cesji zawiera wszelkie

dane pozwalające ustalić przedmiot przelewu). Z uwagi na treść art. 509 k.c. nie powinno też budzić wątpliwości, że powód miał prawo dochodzić roszczenia w takim kształcie, w jakim przysługiwało ono pierwotnemu wierzycielowi, tj. Bankowi.

Równie niezasadny okazał się zarzut nieskuteczności (czy też nieważności) umowy cesji z uwagi na brak ceny. W tym kontekście na uwagę zasługuje stanowisko Sądu Apelacyjnego w Warszawie wyrażone w wyroku z dnia 20 września 2013 r. (VI ACa 398/13), w którym Sąd ten stwierdził, że skuteczne jest zbycie wierzytelności nieoznaczonej dokładnie w umowie przelewu, jeżeli można ją określić na podstawie np. treści stosunku zobowiązaniowego, z którego ona wynika. Nie jest przy tym warunkiem skutecznego zawarcia umowy cesji zapłata ceny w wykonaniu tej umowy. Tego typu umowa może być bowiem zawarta także pod tytułem darmym. Sąd Apelacyjny w pełni podziela powyższy pogląd.

Zdaniem Sądu odwoławczego brak również podstaw do uwzględnienia zarzutu naruszenia art. 5 k.c. zważywszy, że strona w ogóle nie przedstawiła jakiegokolwiek argumentacji (trudno bowiem za takową uznać jedno krótkie, enigmatyczne zdanie zawarte w akapicie 4 na str. 11 apelacji, k. 247). Poza tym tego rodzaju zarzut stoi w oczywistej sprzeczności z zarzutem braku legitymacji czynnej po stronie powoda, zważywszy, że art. 5 k.c. wymaga czynienia użytku z prawa, które danemu podmiotowi przysługuje (tymczasem pozwani przeczą, by doszło do skutecznego przeniesienia praw przez Bank na Fundusz). Podkreślenia dodatkowo wymaga, że art. 5 k.c. ma charakter wyjątkowy, a ponadto istnieje domniemanie, że osoba uprawniona korzysta z prawa podmiotowego w sposób legalny, zasługujący na ochronę prawną. Kwestionując powyższe uprawnienie należy wykazać racjonalne przesłanki takiej kontestacji (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 3 października 2019 r., V ACa 731/2018). Zdaniem Sądu Apelacyjnego, strona skarżąca nie tyle nie wykazała, co wręcz nie uargumentowała, by powód korzystając z przysługującego mu prawa, naruszył jakiegokolwiek zasady współzycia społecznego.

Z tych względów apelacja pozwanych okazała się niezasadna i podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął na mocy art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. oraz w oparciu o § 2 pkt. 6 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

(...)